

21. Vil·les del carrer d'Eugènia Viñes

Coincidint amb l'auge econòmic impulsat per les exposicions regional i nacional de 1909 i 1910 respectivament, i la posterior expansió econòmica i demogràfica tant en l'àmbit estatal com local, sorgix amb gran força la nova indústria del turisme i l'oci estiuenc. En la segona dècada del segle xx la platja de les Arenes era la triada pels valencians.

L'eixample del s. xx del Cabanyal-el Canyamelar-Cap de França, entre el teixit històric i la mar, va ser una oportunitat de creixement del barri, en el qual es van produir dos zones clarament diferenciades: la trama industrial relacionada amb l'art de la pesca i la trama vinculada amb el turisme i les activitats lúdiques. Els edificis que van conformar el carrer d'Eugènia Viñes constituïren la nova façana marítima de la ciutat.

El tram del carrer d'Eugènia Viñes vinculat a la residència d'estiueig va contindre edificacions d'arquitectura eclèctica i racionalista, referent d'una època rellevant de la ciutat de València.

La incorporació de patis davanters amb pòrtics en plantes baixes i àmplies terrasses i miradors en plantes superiors, permetien aprofitar les condicions bioclimàtiques privilegiades del seu entorn, en línia amb les idees propiciades pels congressos d'arquitectura de l'època i el corrent del GATEPAC.

En la construcció van combinar materials tradicionals amb els més nous. La reixeria adquirix un gran protagonisme i encara hi perviuen mostres del tancament de parcel·les semblants a les utilitzades en edificis modernistes que es construïen a la ciutat.

En el conjunt d'habitatges destaca el situat en el número 95, projectat per Demetri Ribes en 1919 per a la seua pròpia residència d'estiu. Està construïda en formigó armat amb un incipient estil racionalista, dissenyat amb un elegant joc de volums entre els quals destaca la torre miramar. Està recollit en el Catàleg de protecció del PECC, amb nivell de protecció 2.